DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

30. maj 2002 *

I sag C-323/01,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Wainwright og R. Amorosi, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Fiorilli, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer (EFT 1999 L 1, s. 1), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er

* Processprog: italiensk.

nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. marts 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. august 2001 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 226 EF anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine

forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer (EFT 1999 L 1, s. 1, herefter »direktivet«), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom.

2 Direktivets artikel 2, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne offentliggør de nødvendige bestemmelser for at efterkomme dette direktiv inden den 1. januar 2000. De underretter straks Kommissionen herom.«

3 Da den italienske regering den 13. juli 2000 ikke havde underrettet Kommissionen om, at de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af direktivet var vedtaget, og da denne ikke rådede over oplysninger, der gav anledning til at antage, at Den Italienske Republik havde truffet sådanne foranstaltninger, sendte Kommissionen en åbningsskrivelse til den pågældende regering, hvori den opfordrede denne til at fremsætte sine bemærkninger hertil inden for en frist på to måneder at regne fra modtagelsen af skrivelsen.

4 Da den ikke modtog noget svar fra den italienske regering, fremsatte Kommissionen den 17. januar 2001 en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede Den Italienske Republik til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme udtalelsen inden for en frist på to måneder fra dens meddelelse.

5 Denne begrundede udtalelse blev heller ikke besvaret.

6 Under disse omstændigheder og da Kommissionen ikke rådede over andre oplysninger, på grundlag af hvilke det kunne fastslås, at Den Italienske Republik havde truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, besluttede Kommissionen at anlægge nærværende sag.

7 Den italienske regering har i svarskriftet ikke bestridt, at direktivet ikke er blevet gennemført inden for den fastsatte frist. Regeringen har imidlertid gjort gældende, at vedtagelsen af det interministerielle dekret, der skal gennemføre direktivet i intern ret, forventes at finde sted ved udgangen af november måned 2001, og at Kommissionen straks derefter vil få meddelelse om dekretet, således at den kan efterprøve, at det opfylder de tekniske krav i direktivet.

8 I denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, skal afgøres på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, og at ændringer af forholdene i tiden derefter ikke kan tages i betragtning af Domstolen (jf. bl.a. dom af 30.1.2002, sag C-103/00, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1147, præmis 23).

9 I den foreliggende sag var fristen i den begrundede udtalelse, der blev fremsat den 17. januar 2001, på to måneder at regne fra meddelelsen af denne. Da fristen udløb havde Den Italienske Republik imidlertid ikke gennemført direktivet.

10 Der må herefter gives Kommissionen medhold, idet det må fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

Sagens omkostninger

11 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Italienske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til**

den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 98/101.

2) **Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Macken Gulmann Puissochet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. maj 2002.

R. Grass

Justitssekretær

F. Macken

Formand for Tredje Afdeling